

Sygn. akt IV P 91/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący : SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2021 roku w Ś.

sprawy z powództwa **G. Ż. (1)**

przeciwko (...).pl. (...). z o.o. w Ż.

o wynagrodzenie za pracę, odprawę pieniężną, odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia i ekwiwalent pieniężny za urlop

I. zasądza od strony pozwanej (...).pl. (...). z o.o. w Ż. na rzecz powódki G. Ż. (1) kwotę 22 391,75 zł brutto tytułem należności pracowniczych z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 3 457,55 zł od dnia 11.05.2020 roku do dnia zapłaty;

- 3 457,55 zł od dnia 01.06.2020 roku do dnia zapłaty;

- 329,29 zł od dnia 11.06.2020 roku do dnia zapłaty;

- 1 317,16 zł od dnia 11.06.2020 roku do dnia zapłaty;

- 13 830,20 zł od dnia 09.06.2020 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddała;

III. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 3 457,55 zł;

IV. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w (...) na rzecz r.pr. M. R. kwotę 2 214 zł (1800 zł +VAT) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną dla powódki z urzędu;

V. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w (...) na rzecz adw. M. S. kwotę 1 549,80 zł (1260 zł +VAT) tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla strony pozwanej w związku z brakami uniemożliwiającymi jej reprezentację;

VI. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w (...) kwotę 1 120 zł tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powódka G. Ż. (2), w imieniu której działał pełnomocnik ustanowiony z urzędu domagała się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej (...).pl. sp. z o.o. w Ż.:

1. kwoty 3.457,55 zł brutto tytułem wynagrodzenia za kwiecień 2020 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 maja 2020 roku do dnia zapłaty;
2. kwoty 3.457,55 zł brutto tytułem wynagrodzenia za maj 2020 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 maja 2020 roku do dnia zapłaty;
3. kwoty 329,29 zł brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2019 rok wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty;
4. kwoty 1.317,16 zł brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2020 rok wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty;
5. kwoty 6.915,10 zł brutto tytułem odprawy pieniężnej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;
6. kwoty 6.915,10 zł brutto tytułem odszkodowania w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia umowy o pracę wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty,

a ponadto przyznania na rzecz pełnomocnika ustanowionego dla powódki z urzędu kosztów niepłaconej pomocy prawnej w wysokości 1,5 krotności stawki minimalnej, tj. kwoty 3.600 zł powiększonej o podatek VAT. W uzasadnieniu stanowiska powódka wskazała, że w dniu 9 kwietnia 2020 roku otrzymała oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę za wypowiedzeniem, z zastosowaniem skróconego okresu wypowiedzenia. Przyczyną skróconego okresu wypowiedzenia było zakończenie prowadzenia przez stronę pozwaną działalności gospodarczej oraz wszczęcie postępowania likwidacyjnego. W dniu 13 maja 2020 roku powódka wysłała do pozwanej wezwanie do zapłaty żądanych kwot, ale przesyłka została zwrócona z adnotacją iż adresat nie istnieje.

A.. M. S., ustanowiony kuratorem dla strony pozwanej (...).pl. sp. z o.o., w której organie zachodziły braki uniemożliwiające jej reprezentację, w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu oraz przyznanie kuratorowi wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla strony pozwanej według norm przepisanych. W uzasadnieniu kurator wskazał, że powódka nie wykazała, aby w spornym okresie świadczyła pracę na rzecz strony pozwanej. Ponadto z uwagi na brak organów spółki oraz niemożliwość porozumienia się z osobami zarządzającymi spółką kurator nie był w stanie uzyskać dostępu do akt osobowych powódki a tym samym ustalić jaki był proces rozwiązania z powódką umowy o pracę. W związku z powyższym kurator zakwestionował datę powstania wierzytelności powódki, jej wysokość a nadto zasadność roszczenia o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz odprawę pieniężną.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powódka G. Ż. była zatrudniona u strony pozwanej, (...).pl sp. z o.o. w Ż. **od 1 czerwca 2016 roku** na stanowisku montera krzeseł na podstawie umowy o pracę. Wcześniej strony zawierały umowy o dzieło. Ostatnia umowa o pracę została zawarta w dniu 22 listopada 2018 roku na czas nieokreślony. Wynagrodzenie powódki wynosiło 3.457,55 zł brutto miesięcznie. Powódka nie wykorzystwała zaległego urlopu za 2019 rok w wymiarze 2 dni oraz za 2020 rok w wymiarze 8 dni, za który nie wypłacono jej ekwiwalentu.

Dowód:

- bezsporne;
- świadectwo pracy powódki wystawione w dniu 17 kwietnia 2020 roku (k. 4-6);
- historia rachunku bankowego powódki za okres od 1 stycznia 2020 roku do 31 marca 2020 roku (k.73-11);

-zeznania powódki złożone w dniu 11 stycznia 2021 roku (e-protokół k. 80).

Oświadczeniem z dnia 8 kwietnia 2020 roku, doręczonym powódce pocztą , **gdyż na żądanie pracodawcy zwolniona została z przychodzenia do pracy do dnia 19.04.20r.**, rozwiązano z powódką umowę o pracę z zachowaniem skróconego, jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31 maja 2020 roku. Jako przyczynę rozwiązania umowy wskazano całkowite zakończenie wszelkiej działalności gospodarczej prowadzonej przez pracodawcę, wynikające z czynników ekonomicznych wywołanych panującą pandemią koronawirusa, **w następstwie czego została wszczęta procedura zmierzająca do likwidacji pracodawcy i , jak w skazano w oświadczeniu**, zasadna była redukcja zatrudnienia. Powódka w okresie wypowiedzenia została zwolniona z obowiązku świadczenia pracy. **Pracodawca nie wypłacił wynagrodzenia ani za kwiecień ani za maj 2020r. Nie wypłacił również odprawy pieniężnej ani odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia.**

Dowód:

-oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem z zastosowaniem skróconego okresu wypowiedzenia z dnia 8 kwietnia 2020 roku (k.7).

-zeznania powódki e-protokół k.80.

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

W ocenie Sądu powództwo niemal w całości zasługuje na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy. Sąd dał wiarę powyższym dowodom w takim zakresie w jakim każdy z nich stanowił podstawę dokonania ustaleń faktycznych w sprawie. Ponadto swoje ustalenia Sąd oparł również na zeznaniach powódki, w zakresie ustalenia wysokości jej wynagrodzenia w okresie zatrudnienia u strony pozwanej. Sąd dał wiarę powyższym zeznaniom, bowiem nie dysponował w tym zakresie innymi dowodami, w szczególności aktami osobowymi powódki.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że powódka była zatrudniona u strony pozwanej na stanowisku monterka krzeseł, ostatnio na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 22 listopada 2018 roku na czas nieokreślony.

Zgodnie z treścią art. 22 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Tym samym wypłacanie wynagrodzenia jest jednym z podstawowych obowiązków pracodawcy. Stosownie do treści art. 94 pkt 5 k.p. pracodawca jest obowiązany w szczególności terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie. Wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie (art. 85§1 k.p.) Ponadto w niniejszej sprawie zastosowanie będzie miał przepis art. 81 § 1 k.p., który stanowi, że pracownikowi za czas niewykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60% wynagrodzenia. W każdym przypadku wynagrodzenie to nie może być jednak niższe od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów. Wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, przysługuje pracownikowi za czas niezawinionego przez niego przestoju (art. 81 § 2 k.p.).

Zgodnie z treścią art. 33 kp każda ze stron może rozwiązać umowę o pracę za wypowiedzeniem; zaś okres wypowiedzenia umowy zawartej na czas nieokreślony zależy od okresu zatrudnienia u danego pracodawcy (art. 36

kp). Art. 45 §1 kp stanowi zaś, że jeżeli pracownik odwoła się od wypowiedzenia i sąd ustali, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nie określony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, to stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu do pracy albo o odszkodowaniu. Przyczyna wypowiedzenia podana pracownikowi musi być konkretna i rzeczywista, a ciężar udowodnienia zasadności wypowiedzenia spoczywa na pracodawcy. Art. 47¹ k.p. stanowi zaś, że odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od 2 tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Natomiast podstawą prawną roszczenia o wypłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy jest przepis art. 171 kp § 1 kp, zgodnie z którym w przypadku niewykorzystania przez pracownika przysługującego mu urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Kwestia odprawy pieniężnej uregulowana została natomiast w przepisie art. 8 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku w szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 r., Nr 90 poz. 844 ze zm.)

Sąd uwzględnił żądania pozwu zawarte w punktach od 1 do 6, przyjmując za udowodnione twierdzenia powódki **poparte złożonymi przez nią dokumentami**. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd uznał, że wypowiedzenie umowy o pracę powódce było niezgodne z prawem. Pracodawca dopuścił się bowiem naruszenia przepisu art.5 **ust.3** ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2018 r., poz. 1969 t.j.) w zw. z **41** k.p. **Zgodnie z powołanym przepisem wypowiedzenie pracownikom stosunków pracy w sytuacjach, o których mowa w art. 41 Kodeksu pracy, jest dopuszczalne w czasie urlopu trwającego co najmniej 3 miesiące, a także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, jeżeli upłynął już okres uprawniający pracodawcę do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. W niniejszej sprawie pracownik – na żądanie pracodawcy był nieobecny w pracy, a zatem jego nieobecność była usprawiedliwiona, a terminy z powołanego przepisu jeszcze nie minęły albowiem pracownik nieobecny był od 6.04.20r. Ponadto naruszono art. 2 powołanej ustawy z dnia 13.03.2003r. regulujący konsultacje przed zwolnieniami pracowników, w tym przypadku (nie było organizacji związkowych) z przedstawicielami pracowników wyłonionymi w trybie przyjętym u danego pracodawcy.**

Odnosząc się do kwestii zasądzenia na rzecz powódki konkretnych kwot, należy wskazać, że w związku z sytuacją ekonomiczną powódka w kwietniu 2020 roku przebywała przez okres dwóch tygodni na tzw. "postojowym". W tym czasie otrzymała zarówno oświadczenie o wypowiedzeniu jej umowy o pracę oraz świadectwo pracy. Jak wynika z oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę powódka w okresie wypowiedzenia została zwolniona ze świadczenia pracy, a zatem za ten czas przysługiwało jej wynagrodzenie. Ponieważ powódka nie otrzymała za miesiące kwiecień i maj 2020 roku wynagrodzenia zasadne było przyznanie jej kwoty 3457,55 zł za kwiecień 2020 roku oraz 3457,55 zł za miesiąc maj 2020 roku. Wskazane kwoty zostały wskazane przez powódkę w pozwie oraz w jej zeznaniach a ponadto znajdują potwierdzenie w zestawieniu wpływów na konto powódki wynagrodzenia za miesiące grudzień 2019 roku, styczeń i luty 2020 roku. Dlatego też Sąd zasądził na rzecz powódki wskazane kwoty wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi w przypadku wynagrodzenia za kwiecień 2020 roku od 11 maja 2020 roku natomiast za maj 2020 roku od dnia 1 czerwca 2020 roku.

Sąd przychylił się również do żądania powódki w zakresie zasądzenia na jej rzecz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 2 dni za 2019 rok oraz w wymiarze 8 dni za 2020 rok. Współczynnik urlopowy w 2019 roku wyniósł 20,92 co wynika z następujących wyliczeń [365 dni – (52 niedziele +10 ni świątecznych +52 soboty)]:12=365-114:12=20,92, w zaokrągleniu daje 21 dni. W 2020 roku współczynnik również wyniósł 21 co wynika z następującego obliczenia 365 dni – (52 niedziele +9 ni świątecznych+52 soboty)]:12=365-113:12=21. Skoro zatem wynagrodzenie powódki wynosiło 3457,55 zł to w przypadku niewykorzystania urlopu za 2019 rok powódce

przysługiwała kwota 329,29 zł (3457,55 zł :21=164,65 x 2), natomiast za niewykorzystany urlop za 2020 rok kwota 1317,16 zł. Podstawa prawna wyliczenia: Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. z 1997 r, nr 2, poz. 14 ze zm.).

Ponieważ doszło w przypadku powódki do skrócenia okresu wypowiedzenia umowy o pracę o dwa miesiące, to za ten okres powódce przysługiwało odszkodowanie w wysokości jej wynagrodzenia za pozostały okres wypowiedzenia. Skoro miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 3457,55 zł to suma wynagrodzenia za dwa miesiące wypowiedzenia wynosiła 13.830,20 zł.

Wysokość odprawy ustalono na podstawie art. 8.1.2 powołanej ustawy z dnia 13.03.2013r. , która w przypadku stażu powódki równała się dwumiesięcznemu wynagrodzeniu za pracę.

Jednocześnie na kuratorze ciążył obowiązek wykazania, że powódce nie należy się wynagrodzenie za miesiące kwiecień i maj 2020 roku, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2019 i 2020 roku oraz odprawa pieniężna. Kurator poprzestał jedynie na twierdzeniu, że powódka nie wykazała iż w spornym okresie świadczyła pracę na rzecz pozwanej spółki, co było zresztą nieprawdą. Co więcej Sąd celowo ustanowił kuratorem profesjonalnego pełnomocnika licząc, że ten podejmie chociażby minimalny wysiłek, aby ustalić okoliczności sprawy. Kurator poprzestał jedynie na twierdzeniu, że nie był w stanie skontaktować się z osobami zarządzającymi spółką, nie podejmując żadnych innych starań. Tym samym opierając się na zeznaniach powódki, których potwierdzenie stanowiły przedłożone dokumenty, w tym posiadana przez nią dokumentacja pracownicza umożliwiająca ustalenie istotnych elementów łączącego strony stosunku pracy, okresu zatrudnienia, sposobu i trybu rozwiązania umowy o pracę i treści świadectwa pracy oraz wydruk z rachunku bankowego powódki, Sąd uwzględnił żądania pozwu z pkt 1-6 w wysokości dochodzonej przez G. Ż. (1) o czym rozstrzygnięto w punkcie I wyroku.

Sąd w punkcie II wyroku oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. w zakresie żądania zawartego w punkcie 2 pozwu, dotyczącym zasądzenia na rzecz powódki od strony pozwanej odsetek ustawowych za wynagrodzenie powódki za maj od 11 maja 2020r. Jak już wspomniano powyżej, żądanie pozwu w zakresie kwot jakich zasądzenia domagała się powódka, zostało uwzględnione w całości. Najprawdopodobniej, z powodu omyłki pisarskiej w punkcie 2 żądania pozwu zawarte zostało żądanie zapłaty zaległego wynagrodzenia za maj 2020 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 maja 2020 roku. Powyższej kwestii Sąd nie uściślił w toku postępowania, dlatego w tym zakresie powództwo zostało oddalone wobec zasądzenia żądanej kwoty wraz z odsetkami płatnymi od dnia 1 czerwca 2020 roku. Ponadto z dokumentów przedłożonych w sprawie, tj. świadectwa pracy powódki oraz oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej z powódką wynika, że okres wypowiedzenia umowy o pracę został skrócony do jednego miesiąca. Stosunek pracy łączący strony ustał w dniu 31 maja 2020 roku.

W punkcie III wyroku Sąd nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności co do 3457,55 zł, na podstawie art. 477² § 1 kpc, zgodnie z którym zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Odnosząc się do żądania zasądzenia na rzecz pełnomocnika ustanowionego dla powódki z urzędu wynagrodzenia z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej stronie z urzędu w pierwszej kolejności należy wskazać, że żądanie to było zawyżone. Stawki minimalne wynagrodzenia pełnomocnika ustanowionego dla strony z urzędu, w tym przypadku radcy prawnego, określone zostały w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715 ze zm.) i są niższe niż stawki minimalne określone w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U., z 2015 r., poz. 1804 ze zm.). Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosiła 22,392 zł, a zatem zgodnie z § 8 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu opłata ta wynosi 2400 zł. Niemniej

jednak żądania zawarte w punktach 1 i 2 pozwu dotyczą wypłacenia wynagrodzenia a zatem opłata ta zgodnie z § 15 ust. 1 pkt 2) wynosi 75% opłaty obliczonej na podstawie § 8 od wartości wynagrodzenia. A zatem opłata ta w niniejszej sprawie wynosić powinna 1800 zł. Zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia opłatę podwyższa się o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług, a zatem całościowa kwota jakiej mógł domagać się r.pr. M. R. wynosiła 2.214 zł wraz z podatkiem Vat. Dlatego rozstrzygnięto jak w punkcie IV wyroku.

Dla strony pozwanej ustanowiono w niniejszym postępowaniu kuratora w osobie adw. M. S.. Kurator złożył wniosek o wypłacenie wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora dla strony pozwanej w związku z brakami uniemożliwiającym jej reprezentację według norm przepisanych. W tym przypadku sąd oparł swoje rozstrzygnięcie o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

Ponadto należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu wynagrodzenia kuratora nakład pracy, który w niniejszym postępowaniu był minimalny. Kurator nie udał się do siedziby pozwanej, nie uzyskał żadnych informacji, które przyczyniłyby się do ustalenia stanu faktycznego. Poza skierowaniem do Sądu informacji o niemożliwości skontaktowania się z osobami zarządzającymi pozwaną, kurator nie uczynił nic aby chociażby uzyskać wgląd do akt osobowych powódki, co pozwoliłoby na ustalenie chociażby wysokości wynagrodzenia powódki. Co więcej funkcja kuratora ustanowionego dla strony, w której organach zachodzą braki uniemożliwiające jej reprezentację zobowiązuje do podjęcia większych starań o ustalenie kwestii spornych niż w przypadku pełnomocnika ustanowionego dla strony z urzędu. Samo zaś wniesienie odpowiedzi na pozew, w formie lakonicznej i zdawkowej a ponadto powstrzymanie się od ustalenia jakichkolwiek informacji u strony pozwanej, nie może stanowić podstawy zasądzenia dla kuratora wynagrodzenia w pełnej stawce minimalnej. Z powyższych względów Sąd biorąc pod uwagę przepisy § 2 pkt 5), § 9 ust. 1 pkt. 2), § 15 ust. 1 pkt. 1), pkt 3 i 4) Rozporządzenia w związku z § 1 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 9 marca 2018 r. (Dz. U. z 2018 poz. 536) rozstrzygnął jak w punkcie V wyroku.

Orzeczenie o kosztach sądowych oparto na przepisie art. 96 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. art. 113 ust.1 ustawy z 28 VII 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (pkt VI wyroku).